

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **CZT a. s.**, se sídlem Lísková 1513, Čáslav - Nové Město, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 11. 6. 2019, č. j. 52 Af 1/2018 - 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Celní úřad pro Pardubický kraj (dále jen „celní úřad“ či „správce daně“) vydal dne 2. 5. 2017 rozhodnutí č. j. 31107/2017-590000-11, jímž žalobci sdělil novou (nižší) výši dříve přiznaného úroku z neoprávněného jednání správce daně, uložil žalobci povinnost uhradit nedoplatek spočívající v rozdílu mezi již vyplaceným a nově přiznaným (sníženým) úrokem ve výši 666.292,46 Kč a zamítl žádost žalobce o zaplacení další části úroku. Důvodem pro tento postup byla skutečnost, že Krajský soud v Hradci Králové vyhověl pouze části žaloby žalobce proti platebním výměrům ve věci doměření spotřební daně z tabákových výrobků (rozsudek ze dne 13. 10. 2015, č. j. 30 Af 6/2011 - 542; kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud odmítl pro nepřípustnost usnesením ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 Afs 173/2015 - 127).

[2] Rozhodnutím ze dne 7. 11. 2017, č. j. 43320-3/2017-900000-304.3, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí celního úřadu.

II.

[3] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích, který ji zamítl rozsudkem ze dne 11. 6. 2019, č. j. 52 Af 1/2018 - 44.

[4] Krajský soud konstatoval, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí vadami řízení uvedenými v § 76 odst. 1 s. ř. s., není nicotné a nejedná se o další případy průlomu do dispoziční zásady. Rozhodnutí není ani nepřezkoumatelné. K otázce samotného přezkumu věci ve smyslu žalobních bodů uvedených v žalobě krajský soud uvedl, že otázka určení a aplikace rozhodné právní úpravy již byla předmětem přezkumu v případě dřívějšího rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 3. 2014, č. j. 2810-4/2014-900000-304.3, a to v rozsudku krajského soudu ze dne 10. 12. 2014, č. j. 52 Af 15/2014 - 130. V tomto rozsudku soud uzavřel, že postup žalovaného byl právu odpovídající, a bylo tak správné použití úpravy zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, účinné do 31. 12. 2006 (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla odmítnuta. Krajský soud proto i dané věci neměl důvod činit závěry jiné a na své závěry dříve přijaté plně odkázal. Krajský soud nedal za pravdu žalobci v tom, že ze správních rozhodnutí není zřejmé, jaké daňové povinnosti, resp. jakého období se daň, od níž se úrok odvíjí, týká. Z prvního odstavce odůvodnění rozhodnutí celního úřadu se zcela jednoznačně podává, že rozhodující správní orgán vycházel z toho, že žalobci byla doměřena daň za období od února 2006 do října 2006. V dalším textu jsou poté též citována dále vydaná rozhodnutí, která jsou žalobci známa, a rovněž z nich zcela jednoznačně plyne, jakých zdaňovacích období se týkají. Též z rozhodnutí krajského soudu i Nejvyššího správního soudu, jež jsou podkladem pro přezkoumávané rozhodnutí a jsou v něm citována, zcela jednoznačně plyne, že se jedná o daňové povinnosti roku 2006. K otázce aplikace odpovídající právní úpravy dal krajský soud plně za pravdu správním orgánům, neboť správně aplikovaly přechodné ustanovení obsažené v článku VI. bodu 5, resp. 6 větě první zákona č. 230/2006 Sb. Předmětné přechodné ustanovení jednoznačně řeší způsob rozlišení výpočtu výše úroků z přeplatku podle § 64 odst. 6 zákona o správě daní a poplatků ve znění do 31. 12. 2006 a ve znění od 1. 1. 2007 tak, že za rozhodný okamžik považuje původní den splatnosti daně, na kterou je daný přeplatek vázán. V posuzované věci je nepochybně daní, k níž se přeplatek vztahuje, spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období spadající do období roku 2006. Tato daň přitom byla splatná v roce 2006, tedy před 1. 1. 2007. Skutečnost, že přeplatek představuje částku plateb zaplacenou nad splatnou daň, nemůže ovlivnit zcela jednoznačný význam předmětného přechodného ustanovení. Krajský soud proto nepřisvědčil žalobní námitce, že správní orgány nesprávně posoudily otázku aplikace článku VI. odst. 5, případně 6. zákona č. 230/2006 Sb., když uzavřely tak, že při výpočtu úroků z přeplatku je třeba vycházet z právní úpravy účinné do 31. 12. 2006.

III.

[5] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítal, že věc by měla být správně posouzena z právního hlediska tak, že jako právo rozhodné se použije právo, které platí v okamžiku, kdy došlo k úhradě.

pokračování

Argument o „původní splatnosti daně“ (pro určení právní úpravy účinné v době původní splatnosti) by bylo možné použít jen v případě, kdy by k doměření daně došlo, ale v nesprávné výši, tato by byla zaplacená či vymožena, a následkem soudního rozhodnutí by došlo k jejímu stanovení v jiné (nižší) výši. O takovou situaci se však nyní nejedná. Ve vztahu k tabákovým výrobkům Gullivers Standard, Merlin, ale též Gullivers Extra k žádnému doměření spotřební daně nemělo dojít, tzn. doměření bylo od počátku nezákonné. Nelze proto užít argument o datu splatnosti daně, od něhož by se odvíjel výpočet úroků z neoprávněného vymáhání a doměření spotřební daně v návaznosti na přechodná ustanovení zákona o správě daní a poplatků. Dále stěžovatel poukázal na to, že v mezidobí došlo k vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 2 Afs 249/2017 – 66, z něhož vyplývá, že rozhodnutími žalovaného ze dne 10. 5. 2013, č. j. 18073-2/2013-900000-304.3, a ze dne 13. 5. 2013 č. j. 18073-3/2013-900000-304.3, č. j. 18073-4/2013-900000-304.3, č. j. 18073-5/2013-900000-304.3, č. j. 18073-6/2013-900000-304.3, č. j. 18073-7/2013-900000-304.3, č. j. 18073-8/2013-900000-304.3 a č. j. 18073-9/2013-900000-304.3 byly zrušeny dodatečné platební výměry na spotřební daň ze dne 21. 11. 2007, č. 9203/07-066300-024, č. 9204/07-066300-024, č. 9205/07-066300-024, č. 9206/07-066300-024, č. 9207/07-066300-024, č. 9208/07-066300-024, č. 9209/07-066300-024 a č. 9210/07-066300-024, a řízení ve věcech jimi řešených byla zastavena. Jakkoliv byly dodatečné platební výměry v části týkající se spotřební daně z výrobku Gullivers Extra „potvrzeny“ Krajským soudem v Hradci Králové rozsudkem ze dne 13. 10. 2015, č. j. 30 Af 6/2011 – 542, přičemž usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2016, č. j. 8 Afs 173/2015 – 127, byla kasační stížnost proti uvedenému rozsudku odmítnuta pro nepřípustnost, posledně uvedená soudní rozhodnutí byla s ohledem na zrušovací rozhodnutí žalovaného již zcela bez významu. Krajský soud tedy pochybil, pakliže na str. 2 napadeného rozsudku uvedl, že spotřební daň za tabákové výrobky byla stěžovateli doměřena za období únor až říjen 2006 a odkázal na to, že Krajský soud v Hradci Králové „v označené věci rozhodoval opakovaně, naposledy rozsudkem ze dne 13. 10. 2015, č. j. 30 Af 6/2011 - 542“. S ohledem na rozsudek č. j. 2 Afs 249/2017 - 66 je evidentní, že rozhodnutí celního úřadu vychází krom nesprávného stanovení úroku náležejícího stěžovateli po dobu neoprávněného jednání správce daně z mylného předpokladu, že stěžovatel je z důvodu rozdílu mezi úrokem přiznaným dřívějším rozhodnutím (kterým byl přiznaný úrok předepsán ve výši 5.498.500,26 Kč) povinen vrátit správci daně částku ve výši 666.292,46 Kč. Tuto částku však stanovil celní úřad bez zohlednění skutečnosti, že je povinen vrátit rovněž částky inkasované na spotřební dani z výrobku Gullivers Extra a i tu bude třeba vyčíslit za dobu neoprávněného jednání správce daně. Již z tohoto důvodu bylo rozhodnutí celního úřadu nesprávné.

[7] Podle názoru stěžovatele je zcela legitimní, pokud usiluje o to, aby v jeho případě byla aplikována pozdější, pro něho výhodnější právní úprava. Jak vyplývá z ekonomicko-právní podstaty úroku, a je uvedeno např. i v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010 - 143, pro úrok, jenž je třeba vnímat jako cenu finančních prostředků v čase, která je dána úrokovou mírou, je totiž rozhodným právem právo účinné v době, kdy dluh vznikl a trvá; okamžik prodlení však může být výslovně zákonem vázán na určitou skutečnost. V případě, kdy se stane dlužníkem stát v důsledku zrušení rozhodnutí, na jehož základě byla částka uhrazena, je u daní rozhodným právem právo účinné v době splatnosti jen v případě, že v ní byla daň skutečně uhrazena (§ 64 odst. 6 věta čtvrtá před středníkem); byla-li uhrazena později, pak

den následující po dni skutečné úhrady daně (§ 64 odst. 6 věta čtvrtá za středníkem). Obdobně by bylo třeba postupovat i tam, kde zákon výslovně okamžik prodlení státu nestanoví, neboť to odpovídá logice vztahu mezi dlužníkem a věřitelem – zaplacením počíná neoprávněné zadržování částky státem. Při absenci zákonného určení dne prodlení je tedy rovněž podstatné, kdy byla částka, od níž je úrok odvozován, zaplacená. Jakkoliv se v citovaném usnesení rozšířeného senátu Nejvyšší správní soud nezabýval výkladem přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb., obsahuje toto rozhodnutí základní logická východiska, z nichž se odvíjí i úvahy stěžovatele. Je totiž značně nelogické, aby výše úroku náležejícího stěžovateli po dobu neoprávněného jednání správce daně neodpovídala právním předpisům účinným v době, do níž spadá počátek zadržování peněz daňového subjektu státem, a to tím spíše, pokud o žádné původní době splatnosti doměřené spotřební daně nelze hovořit, neboť za rok 2006 vzhledem ke zrušení všech dodatečných platebních výměrů nelze vůbec o existenci daňové povinnosti hovořit.

[8] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu. Poukázal na to, že stěžovatel v otázce, jaké právo mělo být při předpisu úroků použito, nepřichází s ničím novým – jedná se jen o opakování nesouhlasu se žalovaným ve smyslu žaloby a odmítání závěrů krajského soudu. Stěžovatel se obsahově drží shodného – nemělo-li být doměřeno, nelze odvíjet lhůtu podle znění zákona, ale je třeba hledat analogii v jiných odvětvích (zejm. soukromého) práva. Tyto otázky byly přitom opakovaně vypořádány žalovaným i krajským soudem. V další části svého vyjádření pak žalovaný polemizoval s novou argumentací stěžovatele, že mu náleží i ona část úroků, jež měl podle nového rozhodnutí správce daně vrátit, a to s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 249/2017 – 66. Podle názoru žalovaného stěžovatelova argumentace vychází z mylného předpokladu, že „neúčinností“ (*pozn. NSS: míněno patrně „neúčinnostní“*) účinek § 124a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), nastává již zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu, a ten byl ve věci dodatečných předpisů daně vydán ještě před účinností tohoto ustanovení, a tudíž zde vedle sebe stále existují rozhodnutí o zrušení těchto předpisů v odvolacím řízení po pravomocném rozhodnutí krajského soudu, později v řízení o kasační stížnosti zrušeném, a nový rozsudek krajského soudu ve věci těchto dodatečných předpisů daně, který se ovšem existence mezitímně vydaných zrušujících rozhodnutí o odvoláních netýká. Zmíněný neúčinností účinek ovšem ve skutečnosti nenastává zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu (v dané věci rozsudek ze dne 19. 12. 2014, č. j. 8 Afs 17/2013 – 179), jak soudí stěžovatel vycházejíc ze závěrů rozsudku č. j. 2 Afs 249/2017 – 66, ale až právní mocí nového rozsudku krajského soudu na jeho základě vydaném, což bylo po 1. 1. 2015. Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu je tedy pouze odrazem ke konečnému vyřešení daňové věci soudem na základě jiného právního názoru na věc, uvedeného ve zrušujícím rozsudku tohoto soudu. Rozhodující je

pokračování

pak nový rozsudek krajského soudu a je-li rozhodující otázka vyřešena jinak než v předchozím tímto soudem zrušeném rozsudku, či žaloba zcela zamítnuta, nastává neúčinnost druhého rozhodnutí správního orgánu, které bylo vydáno na podkladě nesprávného předchozího rozsudku krajského soudu plně v souladu s § 124a daňového řádu až nabytím právní moci tohoto nového rozsudku. Konkrétně se tak v dané věci stalo dne 4. 11. 2015 nabytím právní moci rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Af 6/2011 - 542, ve znění opravného usnesení č. j. 30 Af 6/2011 - 632, kterým byla žaloba (zčásti) zamítnuta. Žalovaný v dalším vyjádření sdělil, že k 17. 2. 2020 byla rozhodnutí žalovaného, jimiž došlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů, zrušena i formální cestou. Z uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Ve správním řízení, ukončeném vydáním žalovaného rozhodnutí, bylo rozhodováno o úroku, přiznaného stěžovateli z důvodu neoprávněně vedeného exekučního řízení k vymožení dodatečně vyměřené spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období únor až říjen 2006. Mezi stěžovatelem a žalovaným nebylo sporu o existenci nároku, výši neoprávněně vymožené částky a době, za níž náleží stěžovateli úrok. Otázkou, která byla mezi účastníky sporná, je pouze to, jaká právní úprava měla být v dané věci aplikována, neboť to mohlo mít vliv na výši celkově přiznaných úroků z neoprávněného jednání správce daně. Žalovaným rozhodnutím byl přiznán stěžovateli úrok ve výši 4.832.207,80 Kč, stěžovatel však v souvislosti s aplikací jiné právní úpravy, než ze které vycházely správní orgány, dospěl k celkové částce 27.558.701,30 Kč. Proto v dané věci bylo pro rozhodnutí krajského soudu podstatné posouzení hmotněprávní otázky, která se týkala správnosti použité právní kvalifikace v uvedeném řízení.

[13] Základem pro aplikaci rozhodné právní úpravy pro výpočet úroku týkajícího se neoprávněně vymožené resp. uhrazené daně (s původním dnem splatnosti v roce 2006), bylo pro celní úřad a žalovaného ustanovení čl. IV odst. 5 a 6 zákona č. 230/2006, který v této části se týkal změny zákona o správě daní a poplatků. Uvedená ustanovení nabyla účinnosti dne 1. 1. 2007.

[14] Podle čl. VI odst. 5 zákona č. 230/2006 Sb. *úprava obsažená v § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 tohoto zákona se použije pro přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane po účinnosti tohoto zákona. Pro vratitelný přeplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane do účinnosti tohoto zákona, se použije § 64 odst. 6 a § 96a odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.*

[15] Podle čl. VI odst. 6 zákona č. 230/2006 Sb. *úprava obsažená v § 73 odst. 10 tohoto zákona se použije pro vymožený nedoplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane po*

účinnosti tohoto zákona. Pro vymožený nedoplatek na dani, jejíž původní den splatnosti nastane do účinnosti tohoto zákona, se použije § 64 odst. 6 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném do účinnosti tohoto zákona.

[16] Nejvyšší správní soud dospěl ke shodnému závěru jako krajský soud, že správní orgány postupovaly správně, tedy správně aplikovaly přechodná ustanovení čl. VI odst. 5 a 6 zákona č. 230/2006 Sb., když v posuzované věci při výpočtu úroků z neoprávněně vymožené částky vycházely z právní úpravy účinné do 31. 12. 2006.

[17] Zmíněná přechodná ustanovení zákona č. 230/2006 Sb. explicitně stanovila, že pokud původní den splatnosti daně nastal do účinnosti zákona č. 230/2006 Sb., tj. do 1. 1. 2007, tak byl povinen celní úřad a potažmo žalovaný postupovat při výpočtu zmíněného úroku podle té právní úpravy, kterou explicitně tato přechodná ustanovení pro tento výpočet stanovila, a nebylo možné se od těchto přechodných ustanovení odchýlit. Celní úřad a žalovaný se tak museli řídit zásadou enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), přičemž nemohli nerespektovat zcela jasnou právní úpravu, která nedávala možnost se od ní odchýlit. Jelikož původní splatnost spotřební daně z tabákových výrobků za zdaňovací období únor až říjen 2006 nastala nepochybně v roce 2006, bylo nutné na danou věc použít § 64 odst. 6 a § 73 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků ve znění účinném do 31. 12. 2006 (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 8 Afs 34/2009 – 68). Námitka stěžovatele, že je nutno při výpočtu výše úroku z neoprávněně vymožené částky vycházet z právní úpravy účinné ke dni jím provedené úhrady, nemá ze shora uvedených důvodů oporu v platné právní úpravě a není důvodná.

[18] Rovněž nebylo možné přímo vycházet ze stěžovatelem zmíněného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 Afs 59/2010 – 143, jak zcela správně konstatoval již krajský soud, neboť toto rozhodnutí se týkalo zcela jiného případu a není v něm řešena právní úprava obsažená v přechodných ustanoveních zmíněného zákona. Navíc se zdejší soud ztotožňuje s názorem celního úřadu a žalovaného o tom, že v dané věci právní úpravu, kterou byla zrušena výše zmíněná přechodná ustanovení, nelze v dané věci aplikovat, neboť by se jednalo o nepřípustnou retroaktivitu nové hmotně právní úpravy způsobu výpočtu zmíněných úroků. Nelze než opětovně uvést, že zákonodárce předmětným intertemporálním ustanovením jednoznačným způsobem upravil otázku aplikace § 64 odst. 6 a § 73 odst. 10 zákona o správě daní a poplatků v různých časových zněních. Lze tedy uzavřít, že stěžovatel se *de facto* dovolává přímé retroaktivity, když usiluje o to, aby v jeho případě byla aplikována pozdější, pro něj výhodnější, právní úprava.

[19] Pokud jde o argumentaci stěžovatele, který v kasační stížnosti nově poukazuje na rozsudek zdejšího soudu č. j. 2 Afs 249/2017 – 66, tato je podle názoru Nejvyššího správního soudu v nyní posuzované věci irelevantní. V uvedeném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval aplikací ustanovení § 124a daňového řádu, jež do něho bylo s účinností od 1. 1. 2015 vloženo článkem III. bodem 20 zákona č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Uvedené ustanovení zní: *Dojde-li v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo*

pokračování

správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, stává se toto rozhodnutí neúčinným dnem nabytí právní moci nového rozhodnutí krajského soudu, kterým je žaloba zamítnuta nebo ve kterém dojde ke změně právního názoru oproti zrušenému pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. V dané věci pak zdejší soud dospěl k závěru, že ustanovení § 124a daňového řádu se vztahuje jen na případy, kdy v řízení o kasační stížnosti ve správním soudnictví došlo ke zrušení pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na jehož základě bylo správcem daně vydáno nové rozhodnutí ve věci v souladu s právním názorem krajského soudu, nejdříve dne 1. 1. 2015. V nyní posuzovaném případě však není pro stanovení rozhodné právní úpravy podstatné to, zda se na zrušovací rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 5. 2013 a 13. 5. 2013 vztahuje „neúčinnostní“ účinek § 124a daňového řádu či nikoliv, resp. zda došlo ke zrušení dodatečných platebních výměrů. Jak bylo již uvedeno výše, je třeba vycházet z přechodných ustanovení zákona č. 230/2006 Sb., přičemž při aplikaci rozhodné právní úpravy byl rozhodný původní den splatnosti příslušné daně, ke které je daný přeplatek vázán. V případě, že tato splatnost nastala ještě před změnou zákona o správě daní a poplatků, provedenou zákonem č. 230/2006 Sb., tj. před 1. 1. 2007, je třeba aplikovat na výpočet úroku z neoprávněně vymožené částky spotřební daně ta ustanovení zákona o správě daní a poplatku, která platila do 31. 12. 2006 (§ 64 odst. 6 a § 73 odst. 10 tohoto zákona), a to v souladu s výše citovanými přechodnými ustanoveními, obsaženými v čl. VI. zákona č. 230/2006 Sb.

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2021

Mgr. David Hipšr
předseda senátu